

AIMO LAHDEN

suunnittelema Suomi-konepistooli oli legenda jo aikanaan. Kuvan aseessa on kiinnitetty 70 patruunan rumpulipas. Vieressä 70-patruunan rumpulipas käyttövalmiina. Sotavuosina aseessa käytettiin kuvan rumpulippaan ja pienempien kotimaisten tankko- ja rumpulippaiden lisäksi ruotsalaisia 50 patruunan lippaita. Kuvan aseeseen putkikiinnitattu tukki on sodanjälkeistä varikkotuotantoa. Sodan jälkeen aseet muutettiin käyttämään myös 36 patruunan ruotsalaista tankolipasta. 70 patruunan rumpulippaiden patruunakapasiteetti vaihtelee. Lippaisiin menee usein 71 patruunaa.

SUOMI-KONEPISTOOLI
900 KP 31-I

Paino ilman lipasta n. 4,8 kg
Pituus n. 860 mm
Piipun pituus 314 mm
Teoreettinen tulinopeus sarjatulella n. 900 ls/min
Tiedot aseeseen kuvassa näkyvän suujarrutoman version m/31-I, jolla veteraanimme kävi verestämässä muistojaan.

JATKOSODAN ALUSSA

JP 1 sai huomionosoituksena edellisen sodan suorituksista Mannerheimilta lahjoituksena 10 hopeisilla omistuslaatoilla varustettua konepistoolia. Vastaanottajiksi aseille valittiin komppanioiden parhaat taistelijat. Aseet säilyivät heidän henkilökohtaisina aseinaan sodan loppuun asti. Kaksi aseita menetettiin sodassa. Jäljellä olevista kahdeksasta konepistoolista yksi on sotamuseossa ja yksi Mikkelin jalkaväkimuseossa. Kuusi aseita on JP 1:n perinnejoukko-osastossa; Lapin jääkäriprikaatissa, jossa aseista neljä on lippu-upseeri- ja kunniavartiokäytössä, yksi esillä perinnetiloissa ja yksi yksiköiden välisen koulutustarkastuskilpailun kiertopalkintona.

- Vaikka miehet olivat lopen uupuneita, saattoivat yksittäiset taistelijat mennä vapaahetkinään vastapuolelle ”hakemaan aseita”, joita venäläinen ei noin vain antanut, rovestin poika muistelee 70 vuoden takaisia tapahtumia. Hyvin ne vanhat rintamamiehet minut nuoren pojan otivat vastaan. Auttoivat ja opettivat.

- Olin minä vähän lapsellinen. Maaliskuun päivinä lauloin kerran etulinjassa *O sole mio*. Ryssä antoi aplodit kranaatinheittimellä. Onneksi ei tullut tappioita.

Välirauha

Rauha tuli 13.3.1940. Iltapäivällä kello 16.00 alkoi erityisesti täydennysmiehille kovin raskas vetäytymismarssi Laatokan Karjalasta jalan ja hiihtäen Syskyjärven, Hämeenkosken ja Matkaselän kautta Savonlinnaan, johon JP 1 saapui 26.3.

- Muistan yhä kun pääsimme monen päivän raskaiden marssien jälkeen ensimmäisen kerran kuivalle kovalle lattialle nukkumaan. Uni maistuu yhä vaikka lattialla, veteraani naurahtaa.

- Vaari nukkuu missä vaan, kunhan on vain kuivaa ja lämmintä, sanovat lapsenlapsetkin, rouva **Kyllikki Haario** huikkaa taustalta.

Rauha oli tullut viime hetkellä, mutta moni piti sitä väliaikaisena.

Varusmieheksi

Monen vailla varsinaista varusmiespalvelusta olleen nuoren suojeluskuntalaisen ja rintamaveteraanin tavoin myös Ilmo joutui rintamalta suoraan miesten kouluun, varusmiespalvelukseen, ei kuitenkaan alokkaana vaan kiväärimiehenä. Varusmiespalvelusaika oli pidennetty kahteen vuoteen. Rintamapalvelusajasta ja palveluksesta koulutuskeskuksessa sai toki hyvitystä. Haarion varusmiespalveluksen laskettiin alkaneen 18.1.1940 Pp.Koul.K1:ssä ja niinpä varusmies aika päättyi 17.1.1942 rintamalla. Haario oli tuolloin jo vänrikki ja joukkueenjohtaja. Palvelus jatkui rintamalla keskeytyksellä nyt vaan reserviläisenä samassa arvossa ja tehtävässä aina heinäkuuhun 1943, jolloin juuri luutnantiksi ylennetty Haario aloitti ammat-

tisotilaan opintonsa Maasotakoulussa.

Varusmiespalveluspaikkana säilyi keväällä 1940 jo sodasta tuttu JP 1, joka oli siirtynyt Myllykosken ja Inkeröiden kautta uuteen kotivaruskuntaansa Lappeenrantaan.

- Koulutus oli todella hyvää. Rankkaa, asiallista ja asiantuntevaa. Sotakokemukset hyödynnettiin hyvin, vanha ammatissotilas muistelee välirauhan ajan varusmieskoulutusta Lappeenrannassa.

JP 1

Jääkäripataljoonat olivat aikansa suomalaisia erikoisjoukkoja, kevyttä jalkaväkeä, johon hakeutui ja koottiin useimmiten parasta ainesta, niin henkilökuntaan kuin varusmiehiksiin. Se näkyi myös Preussin 27. Jääkäripataljoonan perinteitä kantavan joukon hengessä ja kaikkien jääkäripataljoonien käyttötavoissa ja tappioissa. Jääkäripataljoonat olivat sodan palokuntia, aina tulessa ja kärjessä. Erikoisjoukon status näkyi myös joukon henkilökunnassa. Jatkosodan alussa JP 1:tä komensi everstiluutnantin, vieläpä yleisikunta-everstiluutnantin, arvoinen mies vuosina 1940-1943 >

Ensimmäinen kymmenen laukauksen sarja 65 vuoteen. – Sopsisikohan sitä ampua vielä pieni sarja oikein sarjatulella?

TALVI- JA JATKOSODAN VETERAANI,

puolustusvoimain edellisen komentajan, amiraali Juhani Kaskealan kummisetä, everstiluutnantti evp Ilmo Haario näyttää mallia, kuinka ammutaan Suomi-konepistoolilla. Ampumaratana Helsingin vanhan suojeluskuntatalon kellaritiloissa sijaitseva ampumarata.

- Vaaran vuosina tämmöinen oli aika pitkään sängyn alla.

- Kyllä tätä sodan jälkeenkin tuli käsiteltyä, mutta en muista ampuneeni konepistoolilla enää sodan jälkeen.

